

ЙОРГЕН БРЕКЕ
НЯКОЛКО ДУМИ ЗА РОМАНА
И ИСТОРИЯТА НА
ТРОНХАЙМ

Превод от норвежки: Ростислав Петров, 2015

chitanka.info

Историята за Ниле Байер, живял в Тронхайм през осемнайсети век, е точно толкова измислена, колкото историята за Уд Сингсакер и неговите опити да открие мъжа, отвлякъл Юлие Едвардсен. Повечето хора, описани в онези глави на романа, които се развиват през 1767 г., са измислени. Но има и верни неща, като например факта, че тогава Тронхайм е бил съвсем малък град с около пет хиляди жители, а висшата класа се е състояла от много малко хора, някои от които са добре известни и до днес. Тези личности са имали огромно влияние върху историята на града и е почти невъзможно да си представим Тронхайм през 1767 г. без тях. По тази причина те не могат да бъдат напълно изключени от този роман. Реших да се справя с това предизвикателство по два начина.

Първо, въпреки че основните персонажи в книгата са измислени, те притежават някои характеристики, които съм взел назаем от истински хора. Тронхайм е бил първият град в Норвегия, назначил началник на полицията — това станало още през 1686 г. През 1767 г. началник на тронхаймската полиция бил Съорен Мадсен Небел (живял до 1780 г.). Подобно на Ниле Байер, той платил твърде висока цена за това назначение и до края на живота си имал парични проблеми. Освен това бил доста сприхав и често влизал в кавги с другите градски големци. Но за разлика от Байер, нямаме доказателства, че е имал проблеми с пиенето. Точно обратното, бил находчив и морален полицай, който направил много, за да укрепи и издигне позициите на Тронхаймската полиция.

Заможният джентълмен Съорен Енгел не е вдъхновен от истинска личност, подобно на Ниле Байер, въпреки че името му е взето назаем от също толкова заможния Томас Ангел (1692–1767). Той бил доста по-възрастен от Енгел и умрял в Тронхайм през същата година, когато се развива действието в романа. Този мъж е известен с това, че завещал цялото си богатство на бедните в града.

Трябва също така да спомена, че през 1767 г. Тронхайм имал градски лекар, който се казвал Робертус Стефанус Хенричи (1715–1781). Той нямал почти нищо общо с д-р Фредричи от романа, с изключение на факта, че през определени периоди имал финансови затруднения и бил щедър човек, който раздавал лекарства на бедните. Болничният пастор бил саами на име Андреас Порсангер (1735–1780).

Семейство Весел наистина притежавало имението „Рингве“, но през 1767 г. нямало Пребен Весел, чийто син бил изчезнал.

Освен това включих няколко исторически личности във втория план на повествованието. Например основателите на Кралскрто норвежко научно общество — епископ Юхан Ернст Гюнерус (1718–1773), ректор Герхард Шонинг (1722–1780) и общински съветник Петер Фредерик Сум (1728–1798). Както и мъжа, основал вестника „Адресеависен“ — Мартинус Нисен (1744–1795).

Географията на Тронхайм през осемнайсети век е документирана в няколко отлични карти. Така че градът, който описвам в моя роман, е много подобен на града, съществувал през 1767 г. Разбира се, тогава не е имало таверна на име „Хопа“ в Ила. По онова време Ила било ново и не особено развито предградие. Но към края на 18 и началото на 19 век тази част на града бързо се разраснала и станала прочута със своите странноприемници. Една от таверните, които Ниле Байер посещава в романа, има своите исторически корени. Става дума за таверната в Братора, основана през 1739 г., където първоначално живеел лодкарят. Много по-късно сградата била преместена във фолклорния музей „Тронделаг“ в Свересборг, където продължава да изпълнява функцията на кръчма и до днес, носейки името „Таверната“.

Що се отнася до началника на полицията, неговото жилище не било на същото място, където живее Ниле Байер в романа. Полицейският участък също е бил в напълно различна част на града. И ако Съорен Енгел наистина бе съществувал и бе построил своето имение в Мидбиен през 1767 г., той е щял да бъде един от първите собственици на някое от големите дървени имения, които днес характеризират старата част на Тронхайм. Сградата, известна като „Стифтсгарден“, е била завършена през 1778 г., а „Хорнеманегарден“ е била построена няколко години по-късно.

Трябва също така да спомена, че през осемнайсети век никой не е говорел и пишел като моите персонажи. Ако бях опитал да пресъздам говора от онова време, съвременният читател щеше да се затрудни с четенето на романа. Въпреки това се опитах да включа няколко архаични думи на подходящи места. Латинските фрази, които Байер понякога използва, са вдъхновени от първата криминална история, публикувана някога: новелата „Убийството на механика Ролфсен“ от 1840 г. на Мауриц Кристофер Хансен, която е пълна с думи на

латински и други чужди езици. Това е било нещо напълно типично за живота през 18 век, когато един образован човек е трябвало да владее три или четири езика, за да не изостава от времето.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.